Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

U fokusu “Domoljubnog – 10 -Najviše ponosan na to što je bio hrvatski vojnik

Antun Brađašević · Monday, August 10th, 2020

Kakav bi to bio film koji bi se snimio po scenariju o životu našeg sugovornika koji je svećenik, sportaš, duhovan, druželjubiv i poduzetan čovjek? Odgovor: To bi bio vrlo poučan akcioni i domoljubni film koji bi promicao katoličku vjeru i pozitivizam. Naš sugovornik u ovom prilogu je omiljeni aktualni gvardijan Franjevačkog samostana u Cernika fra ***Vjenceslav Janjić****. Na početku Domovinskog rata dijelio je braniteljima krunice, a onda s njima i pošao na obronke Psunja braniti novogradiški kraj, na vrlo opasno područje gdje je često dolazilo do kontakta i okršaja s neprijateljskim postrojbama.* ***Fra Vjenco****, kako ga od milja zovu Cerničani, opet je po treći put u cerničkom kraju. Za početak saznajte gdje je rođen i kako je proveo period Domovinskog rata.*

O SUDJELOVANJU U DOMOVINSKOM RATU

Fra Vjenceslave, gdje ste rođeni, kako ste došli u Cernik i kako ste postali hrvatski branitelj?

Rođen sam 26. srpnja u Vidovicama u Bosanskoj Posavini, a kršten sam dva dana kasnije 1949. godine. Tijekom Domovinskog rata u Cerniku je u progonstvu bila i moja obitelj. Ja sam se 1991. godine zatekao ovdje u Cerniku u službi gvardijan Franjevačkog samostana. Kako sam postao branitelj? Došli su iz zapovjedništva cerničke Samostalne psunjske satnije i novogradiške 121. brigade upitati me jesam li ja spreman s njima biti kao vojni kapelan. Odgovorio sam im, da ako me trebaju, ja sam tu da pomognem. U početku sam im dijelilo krunice, i ohrabrivao kada su polazili na bojište braniti svoje obitelji i domove. Vezano uz to, ja mislim kako smo mi bili valjda jedina vojska na svijetu koja je dragovoljno nosila krunice i to ponosno isticala. Tražile su se i svijeće za rovove. I to sam pokušao nabaviti u potrebnim količinama. Bio sam na bojišnici i ondje slavio svete mise, pogotovo kod objekta odašiljača na Psunju. Tako sam postao njihov dušobrižnik. Nisam nosio oružje i mene su ti vojnici čuvali, no kada mi je život bio ugrožen uzeo sam i kalašnjikov kako bih obranio svoj život. U Domovinskom ratu sam bio nekoliko puta u velikoj životnij opasnosti. Ranjen sam u napadu topništva i neprijateljskih zrakoplova tzv. JNA na naš samostan u Cerniku. Sa

hrvatskim braniteljima sam bio od prvog do zadnjeg dana. Mnogi su mi govorili kako sam trebao tražiti vojnu mirovinu i izboriti se i za status hrvatskog ratnog vojnog invalida, no ja taj proces nisam htio niti započeti. Kada bi trebalo, isto bih ponovo učinio i stao uz hrvatske branitelje, jer smatram da je to moja dužnost. Mi smo Hrvatsku željeli i izborili smo ju. To je doista bio tisućljetni san generacija Hrvata. Dakle imati slobodnu i suverenu, međunarodno priznatu Republiku Hrvatsku. Drago mi je ako sam ja svojim djelom ugradio barem jedan mali kamenčić u to zdanje koje zovemo Hrvatska.

O RANJAVANJU I RATNIM DOGAĐAJIMA

Imali ste više traumatičnih ratnih iskustava. Kada je bilo najteže?

Ranjen sam 30 prosinca 1991. godine u samostanu, kada su bili najjači napadi na naše područje uoči potpisivanja Sarajevsko primirja. Jedna od granata je pala u središte samostana i od gelera sam ranjen u stražnji dio tijela. Moji prijatelji su to duhovito prokometirali kako je to bila „pametna granata“ jer da me je pogodila u bosansku glavu ne bi mi bilo ništa, a ovako mi je ipak napravila ranu (kaže kroz smijeh i

nastavlja). Srećom tada mi nije stradao niti jedan vitalan organ, no bilo je još vrlo opasnih trenutaka. Jednom smo upali u „sačekušu“ neprijateljskih vojnika gore na Brezovom polju, na putu u šumi prema odašiljaču na Psunju. Kad smo došli na jednu čistinu, na nas su zapucali i tada je od snajperskog metka poginuo Toma „Keljo“, a sa nekoliko hitaca „zolja“ su gađali kamion. Srećom nisu dobro pogodili pa su stradalne okolne bukve koje su se rasčijale u sitne komadiće. Snajperista je pogodio i zadnju gumu na mom automobilu. Oko nas su zviždali metci ali mi nismo imali niti jedne trunke straha i preživjeli smo. Montirali smo novu gumu i nastavili dalje prema odašiljaču. Ja sam ondje služio misu za dušu poginulog, a na povratku sam rekao vojniku koji je bio u pratnji neka on vozi. On je uzeo volan u jednu a pištolj u drugi ruku. Sjeo sam na mjestu suvozača, otvorio prozor i repetirao kalašnjikov. Javili su nam kako su neprijatelji još dolje u blizini mjesta gdje su nas napali i da nas čekaju. Mi smo odlučili kako ćemo se vratiti natrag prema Cerniku, pa što bude. Sretno smo se vratili. Da je trebalo ja bih sigurno zapucao. To je bio vrlo opasan moment za mene i za brojne druge branitelje.

ZNAČAJ VJERE TIJEKOM DOMOVINSKOG RATA I POSLIJE U RAZNIM POSTRAUMATSKIM SITUACIJAMA

Koliko vjera može pomoći čovjeku u tim vremenima straha i ugroze za život?

Zanimljivo je to promatrati i danas u vrijeme Korona virusa.
Želim reći kako postoji povezanost između vjere i medicine i psihologije, itd. Vjera nam pomaže prebroditi probleme i zaliječiti brojne rane. Vjera nam pokazuje kako ima netko tko je za nas trpio i tko nam pomaže, kao što su to činili naši roditelji. Bog je bio s nama i kad smo porođeni, kao što su s nama bili roditelji. Čovjek nije samo tijelo nego i duša. Kako trebamo hranu za tijelo, tako trebamo hranu i za dušu. Zato nam je potrebna vjera. Tu nam pomažu časne sestre i svećenici i u zajedništvu s njima lakše prebolimo neke rane ili neka iskušenja. Ispričat ću vam ukratno nešto o jednom čovjeku. Ovdje u Rokovoj ulici živi **Josip Đuranac** 100%
invalid Domovinskog rata. Kod njega odlazim svakog prvog petka u mjesecu. S njim sam radio jedan intervju za „Glas koncila“ pod naslovom „Sakupljač gelera“. To je čovjek u čijem su tijelu geleri koji se ne smiju izvaditi, jer su doktori rekli kako bi to moglo ugroziti njegov život. Ako itko osjeća Božju blizinu onda je to Josip, ali i njemu slični naši ranjeni hrvatski branitelji. Uvijek volim spomenuti priču o mladiću koji je u pijesku osim svojih stopa znao ugledati i stope svoga anđela čuvara. Kad mu je u životu bilo najteže vidio je samo dvije stope pa je u snu upitao Boga: „Gospodine zašto si me ostavio kad je bilo najteže?“. Bog mu odgovori: „Sinko, tamo gdje si vidio samo dvije stope, ja sam te nosio na svojim ramenima.“ Još ću vam nešto reći. Hrvatska
riječ- obogatiti se – znači biti bogat,
ali ne znači posjedovati nešto
materijalno nego biti bogat Bogom. Znači treba dozvoliti da Bog igra važnu ulogu u tvom životu. Bog nas nikada nije i neće napustiti. On nas je upisao u dlan svoje ruke i želi s nama prijateljevati. Što se više Bogu povjeravamo, on nam više pomaže. I u vojsci, u ratu, u Koroni, Božja pomoć nam je potrebna i bez nje ne možemo uspjeti u životu.

SVESTRANOST, NOVINARSTVO, SPORT, PODUZETNIŠTVO

Znamo kako ste svestran čovjek: sportaš, novinar, itd. Kako je to krenulo kod vas?

Cernik i Vukovar su mi posebno srcu prirasli jer su to moji matični samostani. Bavio sam se i sportom. Kao nogometaš sam počeo u NK „Mladost“ u Vidovicama. Sa Teološkog fakulteta iz Zagreba bih dolazio vikendom odigrati prvenstvene susrete pa bih se vraćao natrag na školovanje. Kada sam jedno vrijeme službovao u Njemačkoj, i tamo sam igrao nogomet i bio registrirani igrač –golman. U šali znam reći kako je na utakmicama bilo više gledatelja nego u crkvi, jer je to njima bila atrakcija. Ja sam im znao reći u šali: „Eto da vidite kako župnik ipak ima i noge, ali i tvrdu bosansku glavu.“ Igrao sam ja i u Međimurju i u Cerniku za NK „Mladost“, kao vratar ali i centarfor, pa eto ispada da sam bio nekakav nogometni internacionalac. Jedne sezone sam u Njemačkoj postigao čak 13 golova kao najbolji strijelac u klubu. Oni su me ove godine pozvali da dođem k njima jer slave stogodišnjicu postojanja kluba. Nažalost eto došla je ta Korona pa ništa od mog odlaska tamo. I tako, moja vam je nogometna karijera započeka u „Mladosti“ iz Vidovica a završila u „Mladosti“ iz Cernika. Ja sam se zapravo kolebao u životu jer sam htio biti profesionalni nogometaš, pa novinar, i tek onda svećenik. Ja sam to sve zapravo pospajao u jedno jer je tako dragi Bog htio. On

me eto i zaštitio od težih povreda i čuvao me u mom životu. Najviše od svega u životu sam ponosan što sam bio hrvatski branitelj i sudionik Domovinskog rata. Novinarstvom se bavim od prvog razreda Franjevačke klasične gimnazije u Samoboru, pa sam eto već 50 godina član Društva katoličkih novinara Hrvatske (od 1990. godine). Moja prisutnost na sportskim terenima možda je bar malo smanjila broj psovki i drugog primitivnog ponašanja, jer su i protivničke igrače znali upozoriti kako je domaći golman svećenik. Publika je to dakako znala pa su se suzdržavali od vulgarnosti. Nisam nikada nikome govorio da ne psuje, jer kad se nešto prigovori, onda zna biti još gore.

BOG IMA SVOJ RAZLOG ZAŠTO ME DRŽI U ŽIVOTU

Kažu kako dragi Bog ima plan za svakog od nas, pa nas tako katkada spasi i od najvećih pogibelji da bi smo mi kasnije nešto u životu odradili časno, važno za druge i sl. Što vi o tome mislite?

Ne znam čija je ideja da upravo ja kasnije, poslije Cernika 1997. godine, odem u Vukovar. Ako sam u Domovinskom ratu bio spreman dati život za Hrvatsku, onda mi ne može biti svejedno kakvu to državu izgrađujemo. Nitko nama nije državu dao „na

tanjuru“ nego su položene velike žrtve u ljudskim životima i ranjavanjima i bolestima. To su žrtve na oltaru naše domovine. Kada sam govorio u Vukovaru u Borovom Naselju u crkvi Gospe Fatimske, neki su se okretali i odlazili, a neki su baš zato dolazili. To su bile moje iskrene riječi od srca k srcu. Neki „ljevičari“ su me tada i snimali i željeli me kompromitirati, no to meni nije bilo ništa novo. To sam doživio i od „udbaša“ 1982. godine. Meni je Vukovar posebno drag i želio bih zadnje trenutke života ondje dočekato. Dakle da sklopim oči ondje gdje je moj matični samostan. Želio bih biti jednog dana pokopan na „starom“ Katoličkom groblju. Inače dan kad je pao Vukovar je bio najteži dan u mom životu. Strašno mi je bilo i kad je pao Bosanski Brod. U Vukovaru sam bio 9 godina u svom drugom mandatu. U Vukovaru sam službovao od 1982. do 1984. kada sam došao iz Njemačke, a onda kada sam drugi puta došao u vukovarsku Župu sv. Josipa Radnika poslije Cernika i Domovinskog rata, te sam tu bio župnik 9 godina. Bilo je puno posla na materijalnoj i duhovnoj obnovi u Vukovaru, a sada sam opet došao u Cernik gdje želim nešto od toga primijeniti. Radimo na projektu „Muzeja cerničkih franjevačkih mučenika“ ali i uređenju i obnavljanju Franjevačkog samostana koji je već sada postao izuzetna destinacija kulturnog i vjerskog turizma sa mnogobrojnim raritetnim vrhunskim umjetninama. Dvojica cerničkih fratara su ubijena u vrijeme turskih osvajača, a dvojica u vrijeme komunističkog režima. U potkrovlju samostana će biti taj muzej a tu su i stalni postavi vrhunskih umjetničkih djela, skulptura i slika. I danas sam jako sretan kada čujem kako se u Vukovaru otvorila neka tvornica, kako je došlo do novog zapošljavanja i slično. To treba i ovdje u Cerniku kako bi ljudi mogli osigurati egzistenciju svojim obiteljima i kako bi pogotovo mladi ostajali u Hrvatskoj. Vukovar je sveto ime. Isus je pobjednik na križu, tako je i taj grad dao svoju žrtvu da se Hrvatska spasi. Zato trebamo Vukovaru pomoći jer je to naš bedem i utvrda na Vuki. Sve za Vukovar, a Vukovar nizašto.

Ljudi koji budu pročitali ovaj naš razgovor donijet će zaključke o vašim promišljanjima. Vi nemate namjeru stati, „podvući crtu“ nego stalno kao da imate nekakvih novih ideja. Jesam li u pravu?

Zahvaljuem Bogu što sam takav kakav jesam. Znam da imam i dobrih i loših osobina. Druželjubiv sam i čast mi je i ponos sresti prijatelje iz Domovinskog rata poput mog zapovjednika **Luke Zeca** ili **Tomislava Šimića**. Moje je poslanje takvo da moram ljudima vraćati nadu i optimizam. Ovo je moj treći povratak u Cernik i došao sam tu jer sam mislio kako još uvijek nešto mogu dati od sebe dobro za ovaj kraj i ove ljude. Bog mi je dao zdravlje i volju i hrabrost. Idemo sada najprije napraviti to parkiralište pored samostana kako bi smo mogli realizirati projekt religioznog turizma i izgraditi Muzej cerničkih mučenika. Tako će Cernik postati biser među draguljima ovoga dijela Europe. Uz jedinstveni Biblijsko-arheološki muzej kojeg već imamo, tu su na stotine umjetnina, nekoliko posebnih galerija itd. Želim ujediniti ljude kao što je bilo kada smo se trebali obraniti u Domovinskom ratu. Sve što napravimo to ostaje tu u Cerniku u Slavoniji. Još ćemo napraviti puno lijepih djela kao što je to bila naša pobjeda u Domovinskom ratu.

Autor: **Antun Brađašević**

This entry was posted on Monday, August 10th, 2020 at 5:52 pm and is filed under Aktualno, Branitelji, Nekategorizirano You can follow any responses to this entry through the Comments (RSS) feed. Responses are currently closed, but you can trackback from your own site.